

9) отримання різних видів допомоги на підставі угод про правову допомогу у сфері правоохоронної діяльності.

Крім того, варто наголосити, що з метою забезпечення ефективності міжнародного співробітництва органів

поліції необхідно постійно удосконалювати форми такої співпраці, а також варто активізувати роботу Управління з міжнародного співробітництва Національної поліції, яке безпосередньо реалізує політику держави із зазначеного питання.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/580-19>.
2. Кузьмічов В.С. Слідча діяльність: характеристика та напрями удосконалення: [монографія] / В.С. Кузьмічов, Ю.М. Черноус. – К. : ЗАТ «НІЧЛАВА», 2005. – 448 с.
3. Караханов В.Е. Проблемы теории и социологии управления органами внутренних дел / В.Е. Караханов. – М., 1992. – 64 с.
4. Философский энциклопедический словарь / [гл. ред.: Л.Ф. Ильичев, П.Н. Федосеев, С.М. Ковалев, В.Г. Панов]. – М. : Сов. энциклопедия, 1983. – 840 с.
5. Словник української мови: в 11 т. / І.К. Білодід, А.А. Бурячок та ін. – К. : Видавництво «Наукова думка», 1970. – Т. 1. – 800 с.
6. Рашевский Ю.М. Организационно-правовые основы взаимодействия органов внутренних дел с органами налоговой полиции : по материалам Дальневосточного региона : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.13 / Ю.М. Рашевский. – М., 2000. – 23 с. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://law.edu.ru/book/book.asp?bookID=1231651>.
7. Звирбуль В.К. Деятельность прокуратуры по предупреждению преступности: (Научные основы) / В.К. Звирбуль. – М. : Юрид. лит., 1971. – 165 с.
8. Веремеенко И.И. Взаимодействие милиции с добровольными народными дружинами / И.И. Веремеенко, Р.Г. Аксенов. – М., 1975. – 86 с.
9. Долженков О.Ф. Взаємодія як чинник оптимізації правоохоронної діяльності / О.Ф. Долженков // Вісник ЛАВС. – 2002. – № 4. – С. 229–236.
10. Гардоцкий Л.П. Международное сотрудничество по уголовным делам / Л.П. Гардоцкий // Законность. – 1979. – № 6. – С. 61–63.
11. Про затвердження Положення про Національну поліцію : Постанова КМУ від 28.10.2015 р. № 877 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/877-2015-%D0%BF>.
12. Про поліцію і поліцейську діяльність: проект Закону України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc34?id=&pf3511=53719&pf35401=326550>.
13. Гаврилюк В.І. Актуальні аспекти міжнародного співробітництва органів внутрішніх справ України на напрямку протидії торгівлі людьми / В.І. Гаврилюк, В.І. Дубина, М.П. Данилюк. – К. : Цифра, 2007. – 175 с.
14. Про затвердження Положення про організацію післядипломної освіти працівників Національної поліції : Наказ МВС України від 24.12.2015 р. № 1625 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0076-16>.

УДК 342.723

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ЮРИДИЧНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ВИКРИВАЧІВ ІНФОРМАЦІЇ

LEGAL RESPONSIBILITY PROBLEMS OF WHISTLEBLOWERS

Тугарова О.К.,

кандидат юридичних наук, доцент

Стаття присвячена дослідженню проблем правового забезпечення захисту викривачів інформації в Україні. На підставі аналізу законодавчих актів зарубіжних країн обґрунтовано необхідність формування позитивного іміджу викривача інформації в українському суспільстві. Виокремлено проблемні питання юридичної відповідальності викривачів інформації та запропоновано шляхи їх подолання.

Ключові слова: викривач інформації, підстави виключення та звільнення юридичної відповідальності, суспільно корисна інформація, охорона та захист.

В статье исследованы проблемы правового обеспечения защиты лиц, раскрывающих общественно важную информацию. На основании проведенного анализа законодательных актов зарубежных стран обоснована необходимость формирования позитивного имиджа таких лиц в украинском обществе. Выделены проблемные вопросы юридической ответственности лиц, раскрывающих общественно важную информацию, предложены способы их решения.

Ключевые слова: лицо, раскрывающее общественно важную информацию, основания исключения и освобождения от юридической ответственности, общественно важная информация, охрана и защита.

The article is devoted to the legal protection problems research of information disclosure in Ukraine. On the basis of the foreign countries legislative acts analysis, the necessity of forming a positive image of the whistleblowers in the Ukrainian society is substantiated. The problematic issues of legal liability of the whistleblowers are singled out and ways of overcoming them are offered.

Key words: whistleblower, legal liability exclusion and dismissal grounds, publicly useful information, protection and defense

Постановка проблеми. Закон України «Про доступ до публічної інформації» [1], прийнятий у 2011 році, запровадив важливий принцип свободи інформації – захист особи, яка розкриває відомості, що становить суспільно необхідний інтерес. Такі особи у міжнародному праві отримали назву викривачів інформації («whistleblowing»), а спеціальні механізми їх захисту вже не один рік успішно працюють у більшій кількості розвинених країн світу. Викривачам інформації гарантовано анонімність при повідомленні про правопорушення, забезпечено захист від ре-

пресій на робочому місці, закріплено право повідомляти таку інформацію у засоби масової інформації, відповідні державні органи, комісії тощо

Чи актуальним є це питання для України? Вбачається, що так, адже за останні роки у нашій державі потенційних викривачів суспільно важливої інформації стало майже втричі більше. За даними соціологічних опитувань, проведених міжнародною організацією Transparency International, сьогодні вже 45% українських громадян декларують готовність відкрито говорити про випадки по-

рушень прав і свобод людини з боку представників влади, шкідливі негативні наслідки діяльності (бездіяльності) фізичних або юридичних осіб. Щоправда, інформаторів, які дійсно звертаються до правоохоронних органів з повідомленнями про відомі їм факти протиправних діянь, залишається дуже мало – лише 2%. [2]. Однією з причин такої ситуації є відсутність чіткого, закріпленого на законодавчому рівні механізму звільнення викривачів інформації від юридичної відповідальності.

Стан опрацювання проблеми. Проведений аналіз сучасної юридичної літератури продемонстрував той факт, що на сьогодні вітчизняна наукова база з дослідження проблем запровадження інституту викривачів інформації в Україні лише перебуває у стадії свого становлення. На науковому рівні вивченням означеної проблеми займаються О.О. Костенко, О.В. Нестеренко, М.В. Сорочишин, О.Ю. Шостко. Об'єктивному висвітленню питань діяльності викривачів також сприяють представники громадських і політичних організацій, вітчизняних засобів масової інформації. Проте, окремі питання захисту інформаторів вимагають нових ґрунтовних наукових розробок, які б відображали сучасні правові концепції, міжнародно-правові стандарти із прав і свобод людини та громадянина, а також позитивний досвід іноземних держав.

Метою даної роботи є дослідження соціального статусу викривача інформації та правового механізму його захисту у сучасному суспільстві. Досягнення означеної мети здійснюватиметься шляхом розв'язання наступних завдань:

- на підставі аналізу вітчизняного та зарубіжного законодавства дослідити правову природу інституту викривачів інформації;

- здійснити оцінку нормативних приписів вітчизняного законодавства на предмет визначення правових підстав захисту особи, яка розкриває відомості, які мають суспільно необхідний інтерес;

- за результатами дослідження сформулювати пропозиції з удосконалення чинного законодавства у частині охорони та захисту викривачів інформації в Україні.

Виклад основного матеріалу. Поняття викривача інформації, яке використовується у чинному вітчизняному законодавстві, є аналогом англійського «whistleblower», що буквально означає «той, хто дує у свисток». Вперше цей термін був використаний американським адвокатом Ральфом Надером ще у 1972 році у значенні особи, «яка, беручи на віру те, що суспільні інтереси мають пріоритет над інтересами організації, в якій вона працює, дає свисток, що ця організація задіяна у корупційних, шахрайських або інших шкідливих діяннях» [3]. Згодом, термін «whistleblower» став застосовуватися у законодавстві різних країн світу у значенні небайдужих осіб, які підіймають тривогу з метою припинити будь-які неправомірні дії, що створюють загрозу суспільства, і підлягають захисту з боку держави.

На сьогодні у світі склалося два основних підходи щодо законодавчого врегулювання статусу викривача інформації. Перший підхід заснований на закріпленні правового становища викривача у межах галузевого законодавства (Бразилія, Мексика, Німеччина, Франція), другий – передбачає створення спеціального нормативного акту, який дозволяє не обтяжувати галузеве законодавство (Австралія, Бельгія, Італія, Нідерланди, Норвегія, Японія).

Країною, яка має найбільш розвинене законодавство у сфері захисту викривачів інформації, є Сполучені Штати Америки (далі – США). Безпека інформаторів у цій країні гарантована багатьма законодавчими актами. Так, нормативні приписи Закону про захист «свистунів» 1989 року (The Whistleblower Protection Act) в імперативній формі забороняють будь-якому службовцю, який володіє кадровими повноваженнями, погрозувати або звільняти з роботи працівника, який має намір ознайомити інших осіб

про порушення закону, розтрату, зловживання владою або неналежне виконання керівництвом своїх обов'язків. Цим же актом передбачено компенсацію збитків держслужбовцям, які підпадають під дію Закону про захист «свистунів». Працівника повинні відновити на службі, відшкодувати заборгованість по зарплаті, медичні витрати, оплату за проїзд.

Закон Сарбанеса-Оксли 2002 року (The Sarbanes-Oxley Act), яким врегульовано порядок обігу цінних паперів, також забороняє звільняти співробітників-викривачів, переслідувати або іншим чином дискримінувати їх у межах трудової угоди. У випадках погрози або звільнення працівника йому гарантовано право відновлення на посаді у колишньому статусі, виплату заборгованості по зарплаті, компенсацію збитків, понесених у результаті дискримінації, включаючи судові витрати і розумні гонорари юристам. Також законом визначається покарання винної особи – штраф або позбавлення волі строком до 10 років.

Закон про захист споживачів 2010 року (The Dodd-Frank Wall Street Reform and Consumer Protection Act) поширив сферу захисту та стимулювання американських викривачів. Відповідно до цього нормативного акту співробітник компанії, який володіє інформацією про будь-які фінансові махінації свого роботодавця, може збагатитися на значну суму (до 30% від суми накладеного штрафу). За необхідності викривач може діяти анонімно, спілкуючись з правоохоронними органами через юриста [4].

Проведений аналіз наукових і періодичних видань дозволив дійти висновку, що американське суспільство визнає важливу роль викривачів інформації і стимулює їх роботу на законодавчому рівні. Сьогодні в Америці працюють понад тисячу організацій, які надають різноманітну допомогу таким особам, і, як наслідок, у країні сформовано поважне і позитивне ставлення до викривача інформації.

Формування позитивного іміджу викривача інформації є одним із пріоритетних напрямів державної політики у Південній Кореї. Одним з інструментів створення нових принципів поведінки і свідомості людини стала освіта. Починаючи зі шкільного віку, у навчальних закладах країни запроваджено обов'язкове вивчення антикорупційного навчального курсу.

Південнокорейський закон 2011 року про захист викривачів вважається одним з найбільш досконалих у світі. Він створений для захисту і матеріальної винагороди державних і корпоративних викривачів, що повідомляють про порушення, пов'язані з безпекою, здоров'ям, довкіллям, захистом прав споживачів і добросовісною конкуренцією. Про незаконні дії можна проінформувати Комісію з громадянських прав і боротьби з корупцією, яка поєднує у собі функції антикорупційного бюро і омбудсмена. Вона приймає заяви, передає перевірені факти відповідним установам для проведення розслідування і повертає отримані результати інформаторам. Комісія також досліджує заяви про репресії проти викривачів і може надати широкий спектр захисту. Водночас, законом захищаються добросовісні службовці – за неправдиве звинувачення кримінальним законодавством країни встановлена відповідальність, яка реалізується шляхом призначення покарання у вигляді позбавлення волі строком до 10 років або штрафу у розмірі до 40 тисяч доларів [5, с. 6].

Ще однією країною, яка за рейтингом Парламентської асамблеї Ради Європи (ПАРЕ) має дієве законодавство у сфері захисту викривачів інформації, є Великобританія. Практично кожен п'ятий мешканець цієї країни вважає, що найефективнішим способом протидії незаконній діяльності суб'єктів владних повноважень є повідомлення відповідної інформації журналістам чи агенціям новин.

Великобританія приділяє серйозну увагу проблемам забезпечення доступу до суспільно необхідної інформації та захисту інформаторів як державного, так і приватного

секторів. Закон про розкриття інформації, що становить суспільний інтерес 1998 року (Public Interest Disclosure Act) до такої інформації відносить відомості про вчинений злочин; про невиконання будь-якою особою зобов'язань, покладених на нього законом; про помилку у відправленні правосуддя; про загрозу навколишньому середовищу та здоров'ю людей; про приховування даних, що стосуються перерахованих пунктів. Працівник, який розкрив інформацію отримує захист держави, йому не може бути заподіяно шкоди, але тільки за умови, що він діє з чесними намірами, не переслідує особистої вигоди і переконаний, що дані, які він повідомляє, відповідають істині. І хоча працівник, розкриваючи інформацію, не повинен прагнути до отримання особистої вигоди, британці передбачили можливість отримання інформатором компенсації за заподіяні збитки [4].

Прикладом сильного і працюючого законодавства у сфері захисту викривачів інформації є Закон про захист «світунів», прийнятий у Румунії у 2004 році. Щоправда, нормативні приписи цього закону поширюються лише на держслужбовців. Викривач може інформувати про корупцію, конфлікт інтересів, зловживання ресурсами, порушення режиму прозорості та доступу до інформації, некомпетентність і нехтування своїми обов'язками та ін. Він має право звернутися до начальника організації, де працює порушник, дисциплінарної комісії, судових та слідчих органів, парламентських комісій, засобів масової інформації [4].

Процес становлення інформаційного суспільства зумовив створення нового інституту викривачів інформації і в Україні. У 2011 році, у зв'язку з прийняттям Закону України «Про доступ до публічної інформації», вперше було запроваджено положення щодо недопущення притягнення до юридичної відповідальності осіб, які всупереч своїм посадовим та службовим обов'язкам розголосили інформацію про правопорушення або відомості, що стосуються серйозної загрози здоров'ю чи безпеці громадян, довікло, якщо при цьому особа керувалася добрими намірами та мала обгрунтоване переконання, що інформація є достовірною, а також містить докази правопорушення або стосується істотної загрози здоров'ю чи безпеці громадян, довікло (ст. 11 Закону)¹. Отже, законодавець, окреслюючи межі правомірності дій викривачів інформації, насамперед, зосереджує увагу на трьох основних підставах: 1) добрі наміри; 2) обгрунтоване переконання у достовірності інформації; 3) докази правопорушення.

Аналіз змісту підстав виключення юридичної відповідальності вказує на наявність, як мінімум, двох проблемних питань. Перша проблема пов'язана з тлумаченням таких обставин, як добрі наміри і обгрунтоване переконання у достовірності інформації. Вбачається, що зазначені обставини є суто оціночними категоріями і не позбавлені елементу суб'єктивізму. Другою проблемою є використання поняття доказу правопорушення як підстави виключення юридичної відповідальності.

Поняття «доказ» є суто процесуальною категорією і потребує чіткого уявлення щодо його змісту і форми. Особі, яка не має відповідної фахової підготовки у галузі права, доволі складно оцінити зібрані нею матеріали на предмет потенційного доказу. Разом з тим, Інструкція для викривачів інформації, підготовлена у рамках проекту «Боротьба з корупцією: залучення журналістів та викривачів до платформи Хабардокс», підготовлена за підтримки Фонду сприяння демократії Посольства США в Україні, рекомендує будь-які докази зберігати та передава-

ти в електронному вигляді. Наголошується у зазначеному документі і на тому, що в електронному вигляді простіше перевірити достовірність наданих доказів, аніж у випадку з паперовими копіями. Тому навіть якщо інформатор має документи або фотографії у паперовому вигляді чи аудіо-або відеозаписи в аналоговому форматі на фізичному носії (наприклад, на касеті чи компакт-диску), варто перевести їх в електронний вигляд – відсканувати або оцифрувати – і передавати вже у такому форматі. Також викривачам інформації рекомендовано обирати для роботи безпечний браузер – Tor Tor (The Onion Router) – це інтернет-браузер, який забезпечує анонімність і захист користувачів від стороннього моніторингу [7].

Звичайно, запропоновані зарубіжними колегами заходи забезпечення доказової бази правопорушення є цікавими і потребують подальшого вивчення. Проте, слід враховувати, що вітчизняна теорія доказів і, зокрема, наука кримінального процесу, базується на іншому розумінні поняття доказу, особливо у частині його правових ознак – належності і допустимості. Форма доказу, чи то паперова, чи то електронна, у жодному випадку не впливає на його силу. Головне, що доказ повинен бути належним, тобто підтверджувати існування чи відсутність обставин, що підлягають доказуванню, а також достовірність чи недостовірність, можливість чи неможливість використання інших доказів. Допустимість доказу передбачає законність отримання і можливість його перевірки у судовому процесі. Анонімність викривача інформації, а також негласний спосіб отримання та передачі інформації може поставити під сумнів законність отримання доказу, а межа між суспільно корисними і протиправними діями інформатора перестане існувати. Вищевикладене підтверджує недоцільність застосування терміну «доказ правопорушення» як підстави, що виключає юридичну відповідальність викривача інформації. Натомість такою підставою слід визнавати будь-які матеріали, що містять інформацію про факти правопорушень.

Ще однією проблемою правового характеру є одночасне використання у нормативних актах двох різнозначних термінів – виключення та звільнення викривача інформації від юридичної відповідальності. Підготовлений проект Закону України «Про захист викривачів і розкриття інформації про шкоду або загрозу суспільним інтересам», закріплюючи права та гарантії захисту викривачів, містить статтю 11 «Звільнення (вид. авт.) викривача від юридичної відповідальності». Водночас, положення частини першої даної статті формують наступне правило: «Викривач, який перебуває під попереднім захистом, не притягується (вид. авт.) до юридичної відповідальності, попри порушення своїх службових, трудових чи інших подібних обов'язків або зобов'язань, за розкриття, а також за підтверджену реальними діями спробу розкрити інформацію про шкоду або загрозу суспільним інтересам» [8].

Застосування терміну «звільнення від юридичної відповідальності» вбачається некоректним, оскільки у сучасній юридичній науці, зокрема у науці кримінального права, факт звільнення означає, що особу не буде притягнуто до кримінальної відповідальності, хоча ця особа вчинила діяння, що містять ознаки складу злочину. Звільнити особу від кримінальної відповідальності може лише суд за наявності дійового каяття, примирення винного з потерпілим, передачі особи на поруки, зміни обставовки, закінчення строків давності (ст. ст. 44-48 КК України) [9]. Натомість ідея щодо захисту викривача інформації ґрунтується на іншому принципі – особа, яка інформує суспільство про факти порушення закону, у будь-якому випадку вчиняє суспільно-корисну дію. За такої умови дії викривача слід розглядати як крайню потребу, тобто обставину, що виключає злочинність діяння. Такий висновок ґрунтується на вивченні законодавчого досвіду зарубіжних країн, в

¹ Окремі положення щодо захисту викривачів інформації містилися у Законах України «Про запобігання корупції» та «Про забезпечення безпеки осіб, які приймають участь у кримінальному судочинстві». Втім, вони стосувалися лише викривачів, що розкрили інформацію про корупційні діяння, а також осіб, які наділені відповідним процесуальним статусом.

яких закладено позитивне ставлення суспільства до викривачів інформації, а також узгоджується з іншими положеннями законопроекту щодо запровадження фінансового заохочення викривача та недопущення застосування нього дискримінаційних та інших негативних заходів впливу. Вищевикладене зумовлює необхідність заміни у чинному та перспективному вітчизняному законодавстві словосполучення «звільнення від юридичної відповідальності» на «виключення юридичної відповідальності».

Висновки. Проведений аналіз законодавчого регулювання інституту інформаторства засвідчив, що у сучасному світі панує тенденція визнання важливості інституту

викривачів інформації та забезпечення їх захисту. Сьогодні у ряді цивілізованих країн прийнято окремі законодавчі акти, які спрямовані на забезпечення комплексного захисту викривачів інформації. В Україні законодавство у сфері захисту викривачів інформації лише перебуває у стадії становлення і містить окремі недоліки, зокрема у частині визначення підстав виключення юридичної відповідальності. По викладених у роботі проблемних питаннях видається доцільним проведення подальших наукових розробок, вирішення яких сприятиме вдосконаленню механізму захисту викривачів інформації у цивілізованій і європейській Україні.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Про доступ до публічної інформації : Закон України від 13.01.2011 № 2939. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2939-17>.
2. Викривачі або whistleblowers: чому вони потребують захисту [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://ti-ukraine.org/news/vykrivachi-abo-whistleblowers-chomuvony-potrebuyut-zahystu>
3. Vandekerckhove, Wim Whistleblowing and Organizational Social Responsibility: A Global Assessment, Ashgate Publishing Company [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://books.google.ru>
4. Защита и поощрение информантов-«свиствующих» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://C:/Users/Я/Desktop/Защита%20и%20поощрение%20информантов-«свиствующих»%20в%20США%20>
5. Мотрунич М. Як борються з корупцією у Південній Кореї / Мар'яна Мотрунич. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ukreal.info/ua/statti/9154-yak-boriutsia-z-koruptsiieiu-v-pivdennii-korei>
6. Каличенко А. Без страха и с упрёком. Как в мире защищают обличителей коррупции / Александр Каличенко. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://focus.ua/opinions/361679/>
7. Інструкція для викривачів: як себе убезпечити. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://uipp.org.ua/uploads/news_message/at_file_uk/0073/55.pdf
8. Закон про захист викривачів і розкриття інформації про шкоду або загрозу суспільним інтересам : Проект від 14.05.2016 № 4038 від 20.07.2017. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://w1.c1.rada.gov.ua>
9. Кримінальний кодекс України : Закон від 05.04.2001 № 2341-III (редакція від 04.08.2017). [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua>.

УДК 342.9 (4/9)

ИЗМЕНЕНИЯ В ЗАКОНЕ ВЬЕТНАМА «О ТУРИЗМЕ»

NEW POINTS OF VIETNAMESE LAW ON TOURISM

Чан Тхун Ван,

*кандидат юридических наук,
преподаватель*

Национальной Академии государственного управления Вьетнама

Статья посвящена изменениям в Законе Вьетнама «О туризме». Закон Вьетнама «О туризме» 2017 года содержит положения, которые имеют важное значение для развития туризма в ведущую отрасль экономики Вьетнама. Большое внимание Закон уделяет обеспечению прав туристов. Этот Закон предусматривает коммуникационный туризм, который развивается на основе культурных ценностей сообщества. В соответствии с Законом, административные процедуры в туристической сфере упрощаются, классификация средств размещения туристов осуществляется в добровольном порядке. Закон предусматривает залог при создании предприятия, занимающегося организацией путешествий в пределах страны. Премьер-Министр создаст Фонд содействия развитию туризма.

Ключевые слова: туризм, коммуникационный туризм, права туристов, административные процедуры, гиды, классификация средств размещения туристов, залог при создании предприятия, Фонд содействия развитию туризма.

Статья посвящена изменениям до Закона Вьетнама «Про туризм». Закон Вьетнама «Про туризм» 2017 року містить положення, які мають важливе значення для розвитку туризму у провідну галузь економіки Вьетнама. Велику увагу Закон приділяє забезпеченню прав туристів. Цей Закон передбачає комунікаційний туризм, який розвивається на основі культурних цінностей співтовариства. Відповідно до Закону адміністративні процедури у туристичній сфері спрощуються, класифікація засобів розміщення туристів здійснюється у добровільному порядку. Закон передбачає заставу при створенні підприємства, що займається організацією подорожей у межах країни. Прем'єр-міністр створює Фонд сприяння розвитку туризму.

Ключові слова: туризм, комунікаційний туризм, права туристів, адміністративні процедури, гіди, класифікація засобів розміщення туристів, застава при створенні підприємства, Фонд сприяння розвитку туризму.

This article mentions some new points of Vietnamese Law on Tourism 2017. This Law contains some importantly meaningful contents for developing the tourism sector to become the key economic sector in Vietnam. Law focuses on stipulating all rights of tourist. Law also mentions the community tourism- type of tourism that developed on the basic of cultural values of community. Many administrative procedures have been simplified, registering to rank the staying facility for tourism that implemented under the voluntary principle. Law stipulates that if it establishes the inland travel business enterprise, Investor must deposit. Prime Minister establishes the tourism development assistance fund.

Key words: tourism, community tourism, rights of tourist, administrative procedure, tour guides, staying facility rank for tourism, deposit if it establishes the enterprise, tourism development assistance fund.